

seka ei sünni, ja wiikwad keik jüüta ilmaliku röemu. Nende seisus Maarahwa keskel on kui jõöja kasujas, kes elu närisitab ja wiimate suretab.

Nad õpetawad waled nāgu
Ja petis südant sandma,
Ja hirmutawad föiki raku,
Mis sūüta. Röemu, nolja
Ei sallit nad ja seadwad wolsa
Ka wana laulde laulja subu,
Kes tule paistel, wagal öhtul
Ni mitu südant sulatas,
Ni mitmel meelsta röemustas.

Kasailluke se tõrkusime edasi ja jõudsime Tilliorgu. Siin lasksimi hobusid natuke puhuta, sest palawa ilmaga olid nad väga väsinud ja üleültse märiks läinud. Ma astusin wantrist välja lenad orgu waatama, mis oma ilu läbi igasühte imetselema paneb. Mõlembilpool kõrged ähilised mäekaldad litsuлад endi wahere ojake se, kes kui hõbelint oru rüpes hülgab. Kõik tuletas mulle kange Kalewipoea naljakad, antsakad teud meelete. Ka si n oli ta wana vägew kainud ja sehabada fergitamas mälestuseks järve, oja ja oru ilmutanud. Imelik kangelane, siu ilmatu suured teud on veel tänapäivil näha, aga pisut rahvast tunneb sind ja mõistab siu tegudest jutustada ja laulda! Üritese aea pärasid ei sa sinust keegi enam mälestama, sest siu lauldel nuusitakse kui furia waimudel järele ja hõwitakse neid halastamata ära. Aga ärgu turwastagu, waga waim! Lehtedes juba fergib siu au ja jáab tulewil päwil ülespeetud, kui ammugi elaw rahwa suu sind enam ei nimeta!

Oliwad neljajalg sed bea tük aega seisnud, kui jälle teele hakasime. Päike paistis juba poolt öhtul, tuuled hahutas palawad. Versta kummend Wö-

rust lähhäb tee siinna tenna weändu; kui madu jooseb ta edasi, et sõitja otsa ei wõi äraoodata; pealegi linna ja linnatorna enne ei sa näha, kui hõlesti ninad ragatkas, sest Wöru lin seisab suures laias lagedas metsste taga, kui Tartu pocht tuled.

Öhtuks parajaste jõudsime linna ja wötsime nõuufs siinna öömajale jääda, teisel hommikul aga kaugemale lükata. Himustades linna waadita, läksin käiki, hulkusin linnakesest risti rästi läbi ja rutasin fortexisse, kui pimedus pealekipus. Wöru lin on piisuke ja temast mõni kodanik wanem. Elab sees kui muu meie maa linnades osa Saksu, suurem osa Maarahvast ja pesa täis Venelaisi. Esi-mesed on enamiste koolitajad, öpijalapsed, kohtuwaninemad ja kaupmehed. Teised pidavad ehk hantvärgi ammetit ehk käiwad teist tegu tallitamas, aga nende muune elu on kui teisis meie maa linnades ja ei taha kiita. Nemad katsuwad, kui juba waremalt nimetud, igapidi wööera rahwa kombrid endile pärida, endile kahjuks, wöötile pilkamiseks ja naeruks. Wötgäsid nad nõuufs, ennast ühtefaupa awalifult Maarahwaks nimetada,

Siis saaksid nemad austub,
Neist suurta lugu peetud.

Teisel pääwal, sel 23. Jänikuul, peale lounat jätsime Wörulinna Jumalaaja. Tee oli väga mägiline ja ümberringi ei saanud ka muud ühtige, kui kõrgeid mägesid näha, kelle seljad valju wilja ei faswata ja rahvast tihti nälia nägema lasets, kui nad mõndaasugu hantvärgi ammetit ei mõistaks, misga elu ülespäedad. Hantvärgi tööd oleksid meie talupoegidel mitmil paigul soowida, kui põlaid suuremat wilja ei anna. Siis ei tuleks himu peale, omist asetest lahkuda ja trisi otsida ehk fa heovis tühjamaale rändada, mis kopikid fulut..b ja wi mate sepi naal ja palwe waral käima sunib.